

Jeg tror ikke, at man kan være berettiget til at henbise til, at Kampen skal løses paa den ordinære Finanslov; thi det har jo efterhaanden udviklet sig mere og mere derhen, at det, der er Tingene imellem med Hensyn til Finansloven, er jo netop disse provisoriske Love og hvad deraf følger, navnlig Gendarmerikorpset. Det er netop de Vanskeligheder, man ikke kan komme over paa Finansloven, og det er Grunden til, at vi ikke faa en regelmæssig Finanslov. Hvorfor søger man dog ikke at komme til Enighed derom? Hvorfor fremmer Landstinget ikke denne Lov over til Folketinget og lader det sige sin Mening om, hvorledes dette Forhold angaaende forøget Politi paa Landet skal ordnes? Kunde man rydde den Sten af Vejen, saa var man et godt Stykke henne ad den Vej, som kunde føre til en Finanslov, og paa samme Maade kunde man vel komme ud over de andre Vanskeligheder. Men paa den Maade, hvorpaa man behandler disse Love, naar man ikke det Resultat. Man maa navnlig huske paa, at da Finansloven er en Lov for, hvad der skal gælde for en fremtidig Periode, for Perioden efter 1ste April, hvortil Gendarmeriet er noget, der, ganske vist provisorisk bestaar, men som medfører Udgifter i det indværende Finansaar: saa er det en aldeles ubillig Fordring at stille til Folketinget, naar man forlanger, at det skal vedtage en Finanslov, hvorpaa der staar opført 700,000 Kr. for Gendarmeri ogsaa til næste Aar. Folketingets Svar dertil er jo ganske simpelt det: Vi kunne ikke bevilge denne Post, forinden vi faa at vide, hvorledes det skal blive med Gendarmerne og Politiet paa Landet. Lad os saa høre om Gendarmerne ned fra Landstinget, saa kunne vi faa en Ende paa det, inden man kommer ind i det ny Finansaar, og saa bortfalder muligvis enhver Nødvendighed for at vedtage en saadan Post paa Finansloven.

Men det nytter jo ganske vist ikke at tale mere om den Ting. Det høje Ting har vel taget sin Position dertil og er enigt med den høje Regering i, at det er nu den Maade, disse Love skulle behandles paa. Naar jeg saa spørger: Hvad er Hensigten dermed, hvad er det, man vil opnaa ved paa denne Maade at forholde Folketinget de provisoriske Love, ja, saa kan der simpelthen ikke være andet Svar end det, at man vil anvende et Tvangsmiddel mod Folketinget for at faa det til at gaa ind paa noget, som det ellers ikke vil. Det er det, som det ærede 3dje Medlem for 3dje Arets udtrykte ved, at Gendarmeriet er et Led i den politiske Kamp. Ja, det er et Kamp-

middel, det er et af Ledene i den politiske Kamp, men det er et af disse Midler, som man forhaabentlig skaber sig selv mest ved at anvende, og den Sætning gælder virkelig ikke, at Hensigten tillader ethvert Mittel; en saadan jesuitisk Moral have vi dog endnu ikke faaet indført her i Landet.

Rump: Jeg vil gøre et Par Bemærkninger i Anledning af, hvad der fremkom fra det ærede Medlem. Hans Betragtninger over min Tavshed angaaende, hvor vidt der foreligger en modus vivendi, skal jeg lade ligge og kun bemærke, at fordi jeg ikke gentager, hvad jeg sagde i Fjor, følger deraf ikke, at jeg frasalder det, tværtimod, jeg fastholder fuldstændig, hvad jeg saade i Fjor i saa Henseende. — Det ærede Medlem sagde, at Landstinget tilfidesætter en konstitutionel Mådt ved den Behandling, som det lader Gendarmerikorpset blive til Del. Det maa jeg benægte og kommer desværre derved til at gentage, hvad jeg tidligere har sagt, men jeg mener, jeg maa udtale det. Landstinget handler fuldstændig berettiget og i Overensstemmelse med de Principper, som altid have været anerkendte af Rigsdagen: Det foreliggende Lovforslag er, foruden at dets Forelæggelse er fra Regeringens Side en Efterkommelse af den Forpligtelse, som paahviler den efter Grundlovens § 25, til lige forelagt til Behandling for at forsøge, om der mulig kunde komme en endelig Lov ud, enten i samme eller i en forandret Skikkelse. Det beror nu ganske paa Tinget, hvilken Behandling det vil lade Forslaget blive til Del, om det vil forkaste det, om det vil vedtage det, eller om det maasse ikke endnu finder det egnet til en endelig Behandling. Det er noget, som gælder i begge Tingene. Det er jo adskillige Gange slet, at der i Folketinget har foreligget Lovforslag, forelaatte fra Regeringens Side, som vi meget ønskede at faa her op, men som ikke ere komne videre det ene Aar efter det andet, end at de ere henvisne til et Udvalg. Man kan sige, at det er ekstraordinært for dette Ting at behandle et Lovforslag paa denne Maade, men Sagen er jo ogsaa den, at det er et Lovforslag, som er fremkommet under ekstraordinære Forhold; disse ekstraordinære Forhold ere fremdeles til Stede, og dette faar ogsaa Indflydelse paa den Behandling, man lader Lovforslaget blive til Del. — I øvrigt undrer det mig meget, at det ærede Medlem gentager denne Antæ i Aar, som han fremsatte i Fjor; thi fra det ærede Medlems Standpunkt skulde der ikke være noget dertil at sige i saa Henseende. Her er jo nemlig efter det ærede Medlems Mening ikke Tale